

«У Каті найгарніша дупа Європи». Червоне графіті, крадькома вночі виведене фарбою-спреем, зухвало виблискувало на великій колоні мосту на проспекті Франча.

Поруч — кам'яний орел, вирізьблений дуже давно. Він безперечно бачив винуватця, але ніколи б не виказав його. Трохи нижче, мов маленьке орля під захистом хижих мармурових пазурів, сидів він.

Коротке волосся майже щіткою, із високо підголеною потилицею, як у морпів.

На темній куртці «Левайс» бракувало одного гудзика — той, разом зі слідами синьої фарби з мотоцикла, залишився на асфальті під час занадто крутого віражу.

Піднятий комір, цигарка в зубах, сонцезахисні окуляри «Балорама»¹ підкреслювали його брутальність, але всього цього цілком могло б не бути. Він мав чудову усмішку, але небагатьом щастило оцінити її.

На світлофорі зупинилося кілька автівок. Вишикувались, мов на змаганнях, хоча всі такі різні — «Фіат 126», «Маджолоне»²,

¹ «Balorama» — модель сонцезахисних окулярів фірми «Ray Ban», що стала популярною завдяки акторові Клінту Іствуду, який з'явився в них 1971 року в фільмі «Брудний Гаррі». (*Тут і далі прим. перекл.*)

² «Maggiolone» — компактний автомобіль німецького концерну «Volkswagen», який через свої обтічні форми у різних країнах отримав назви жуків; приміром, «Beetle» (жук) у Великій Британії, «Maggiolone» (хрущ) в Італії.

«Фієста», якась невідома американська машина й «Альфа-Ромео 155».

Він усміхнувся.

Трохи позаду, у двохсотому «мерседесі», тоненький палець з вузьким обгризеним нігтем легенько підштовхнув касету, що наполовину виглядала з «Альпін» останньої моделі. Магнітола задзижчала й проковтнула касету. У колонках «Пайонір» раптом ожив голос молодої співачки.

Машина легко рушила, плинучи в потоці інших. Запах крему після гоління витав у салоні. Вона подумала, що навіть якби хотіла, то однаково не мала кому сказати: «Іди звідси, коханий»¹, — натомість залюбки прогнала б сестру, яка із заднього сидіння скигвила: «Постав Ероса, ну ж бо, я хочу послухати Ероса».

«Мерседес» проїхав, і докурена сигарета, виштовхана точним рухом пальців і підхоплена вітром, упала на землю.

Він зійшов мармуровими сходами, підтягнув на собі «Левайси 501», а відтак сів на синій мотоцикл «ХондаVF 750 Кастом» із ледь подряпанними крилами. Прокрутив ключ запалення, легко торкнувся кнопки, натиснув на педаль.

Зник зелений напис «NEUTRAL», і він, ніби за помахом чарівної палички, опинився в потоці машин. Нога, взута у модний «Тобакко», перемикала швидкості, й мотор ревів чи стишувався, несучи його, мов на хвилях. Він протискався у вузькі щілини між машинами, немов лижник-слаломіст.

Сходило сонце, був чудовий ранок. Вона їхала до школи, він ще не лягав. Це був би звичайний день, як багато інших, якби тоді, на світлофорі, вони не зупинилися поряд.

Червоний.

---

¹ «Vattene, amore» — «Іди звідси, коханий», пісня Амедео Мінгі та Паскуале Панелла, що посіла третє місце на фестивалі Сан-Ремо 1990 року.

Він подивився на неї. З відчиненого віконця визирало пасмо попелястого волосся, де-не-де оголюючи ніжну шию, вкриту золотавим пушком. Легкий, але рішучий профіль, рожеві щоки і блакитні очі, лагідні та спокійні, напівзаплющені й мрійливі. І пісня «La vita mia». Його вразив цей глибокий спокій — і, може, саме тому...

— Гей!

Вона здивовано розплющила очі — блакитні, великі, довірливі. Подивилась на нього. Дивний тип на мотоциклі, що зупинився біля неї, — широкі плечі, руки аж надто засмагли, як для середини квітня. Очі, сховані за темними окулярами, лише підкреслювали його нахабний вигляд.

— Хочеш проїхатися зі мною?

— Ні, я їду до школи.

— То прогуляй, ні? Я заїду по тебе.

— Вибач, — вона силувано всміхнулась. — Я неправильно відповіла. Я не хочу проїхатися з тобою.

— Повір, зі мною буде весело...

— Сумніваюся.

— Я б розв'язав усі твої проблеми.

— Я не маю проблем.

— От тепер уже я сумніваюся.

Зелений.

«Мерседес 200» рвонув, залишивши далеко позаду ту впевнену усмішку. Батько обернувся до неї:

— А це ще хто був? Твій друг?

— Ні, тату, якийсь придурок...

За кілька секунд «Хонда» знову порівнялася з привабливою дівчиною. Він поклав ліву руку на вікно, а правою додав газу, щоб не занадто напружуватись, — хоча з його біцепсами це однак не було б великою проблемою.

Єдиним, хто цим перейнявся, був її батько.

— Та що робить цей безголовий? Чому так наближається?

— Не хвилюйся, тату, залиш це мені...

Вона рішуче повернулася до нього.

— Слухай, тобі нема чим зайнятися?

— Ні.

— То знайди щось.

— Я вже знайшов дещо, що мені до вподоби.

— І що ж це?

— Прогулятися з тобою. Я повезу тебе на Олімпійський шлях, ми поганяємо на мотоциклі, потім я тебе запрошу на сніданок, а відтак вчасно відвезу до виходу зі школи. Присягаюся.

— Гадаю, твої клятви небагато вартують.

— Правильно. — Він усміхнувся. — Бачиш, ти вже чимало знаєш про мене. Скажи чесно, я тобі вже подобаюся, га?

Вона засміялася й похитала головою.

— Ну, тепер досить. — І вона розгорнула книжку, яку дістала з сумочки від Герардіні. — Я маю подумати про свою справжню та єдину проблему.

— І яку ж?

— Опитування з латини.

— А я гадав, це секс.

Вона відвернулася. І вже не усміхалася, навіть фальшиво.

— Забери руку з мого віконця.

— І куди покласти?

Вона натиснула кнопку.

— Я б тобі сказала, але не можу: мій батько тут.

Скло почало підніматися. Він зачекав до останньої миті, потім прибрав руку і, кинувши на неї останній погляд, відірвався від машини.

— Побачимося.

І вже не почув її сухого «ні». Трохи нахилився праворуч. На повороті перемкнув передачу й, додавши газу, зник між машинами. «Мерседес» і далі спокійно собі їхав до школи.

— Ти знаєш, хто це був? — Голова сестри раптом вигулькнула між сидіннями. — Ми його називаємо «Десять-із-плюсом».

— Як на мене, він просто ідіот.

Вона розгорнула підручник з латини й почала повторювати аблатив. Раптом перестала читати й виглянула у вікно. Чи справді це було її єдиною проблемою? Ну, принаймні не те, про що патякав той тип. Та й, зрештою, вона його більше ніколи не побачить. Дівчина рішуче заглибилась у текст. Машина повернула ліворуч, до Фальконьєрі¹.

«Так, у мене немає проблем, і я ніколи його більше не зустріну».

Вона й уявити не могла, як помилялася. Щодо обох тверджень.

2

Повний місяць висів над розлогим деревом. Шуми здавалися дивно далекими. З якогось вікна долинала повільна приємна музика. Там хлопець готувався до іспиту. Трохи нижче прямі лінії тенісного корту білили під блідим місячним світлом, а порожній басейн сумно чекав літа. Лише кілька осінніх листочків затрималися там, доки їх не прожене якийсь педантичний порт'є. На другому поверсі житлового комплексу, між доглянутими рослинами та піднятими рейками дерев'яних ролетів, білява дівчина, не дуже висока, з блакитними

---

¹ «Falconieri» — приватний ліцей, який 1941 року заснував чернечий орден у престижному римському кварталі Паріолі.

очима та гарною оксамитовою шкірою, непевно роздивлялася себе в дзеркалі.

— Тобі потрібна та кофтина, чорна, з еластаном, від «Онікс?»

— Не знаю.

— А сині штани? — гучніше крикнула Даніела зі своєї кімнати.

— Не знаю.

— А лосини ти вдягнеш?

Даніела, що вже стояла у дверях, подивилася на Бабі, на розкриті шухляди та розкидані повсюди речі — сцена була, як в американських фільмах, коли хтось повертається додому і виявляє, що там побували грабіжники. Навіть гірша.

— Тоді я візьму це...

Даніела пройшла між кількома різноколірними «Суперга»¹ тридцять сьомого розміру, розкиданими по підлозі.

— Ні! Це ти не вдягнеш, бо я його бережу.

— А я однак візьму.

Бабі різко підвелася, стала руки в боки:

— Вибач, але я цього жодного разу не вдягала...

— Могла б і одягнути.

— До того ж ти мені все розтягнеш.

Даніела повільно повернулася до сестри, поглянула на неї іронічно.

— Що? Ти жартуєш? І це після того, як ти вдягнула позавчора мою синю спідницю з еластаном, і тепер, щоб помітити мої принадні округлості, треба бути ясновидою?

— Та до чого тут це? Її розтягнув Кіко Бранделлі.

— Що? До тебе підкочувався Кіко, і ти мені нічого не сказала?

---

¹ «Superga» — туринське підприємство, засноване 1911 року, яке випускає взуття, здебільшого спортивне.

- Та нема чого розказувати.
- Не віряться, судячи зі стану моєї спідниці.
- Це тільки здається. А що ти скажеш про цей синій піджак, а під нього — персикову блузку?
- Не міняй тему. Розкажи мені, як це було.
- Ой, ну ти ж знаєш, як воно буває.
- Ні.

Бабі подивилася на молодшу сестру. Авжеж, вона цього не знала. Ще не могла знати. Вона була занадто кругленька, і в ній не було нічого достатньо привабливого для того, щоб комусь спало на думку розтягнути на ній спідницю.

— Ну, пам'ятаєш, позавчора я сказала мамі, що йду вчити уроки до Палліни?

- Так, і що?
- Тоді я пішла в кіно разом із Кіко Бранделлі.
- Ну?
- Фільм був так собі, і якщо добре придивитися, то й він теж.

— Так, але кажи вже про найцікавіше. Як він розтягнув тобі спідницю?

— Ну, десь хвилин за десять після початку фільму він почав ялозити на стільці. Я подумала: стільці тут справді геть незручні, але не аж так. І ось після цього він поклав руку на спинку мого сидіння. Слухай, а якщо мені вдягнути той костюм, зелений із маленькими гудзиками спереду?

- Кажи далі.
- Коротше, зі спинки помалу перейшов до плеча.
- А ти?
- Я... нічого. Робила вигляд, що не помітила. Дивилася фільм, ніби мені страшенно цікаво. А потім він притягнув мене до себе й поцілував.

— Тебе поцілував Кіко Бранделлі? Вау!

— Чому тебе це так бентежить?

— Ну, він гарний хлопець.

— Так, але занадто цим переймається... Увесь час видивляється у дзеркало... Ну, коротше, у другій частині фільму він майже відіграв утрачені бали. Купив мені ріжок «Альджиди»¹. Фільм одразу ж різко покращав, можливо, через верхню частину ріжка, ту, що з горішками. Вона була казково смачна. Отже, я відволіклась, а відтак виявила, що його руки опинилися занадто низько. Я спробувала його відсунути, а він — ніяк, учепився в твою синю спідницю! Так і розтягнув.

— От хряк!

— Ага, подумай лишень, він і не збирався відпускати. А потім знаєш, що він зробив?

— Ні, і що ж він зробив?

— Розстібнув свої штани, узяв мою руку і почав її тягнути донизу. Ну, коротше, до своєї штукенції.

— Ні! Тоді він і справді хряк! А потім?

— Щоб заспокоїти його, я мусила пожертвувати морозивом. Сунула його туди, у відкриті штани. Ти б бачила, як він підстрибнув!

— Молодчина, сестричко! У тебе аж ніяк не «м'якенька серцевинка»²...

Вибухнули сміхом. А тоді Даніела, користуючись моментом веселощів, вийшла із зеленим костюмом сестри.

Тим часом у своєму кабінеті на м'якому дивані з кашеміровим візерунком Клавдіо набивав собі люльку. Йому дуже подобався цей ритуал із тютюном, але насправді це був ли-

---

¹ «Algida» — італійське підприємство з випуску упакованого морозива, створене 1945 року.

² Натяк на рекламу морозива «Algida», в якій ідеться про «м'якеньку серцевинку».

ше компроміс, оскільки вдома йому більше не дозволяли курити «Мальборо». Дружина, затята любителька тенісу, і дві дочки, прихильниці здорового способу життя, сварили його за кожну цигарку, так що він тепер віддавав перевагу люльці. «Вона надає тобі вишуканості, ти маєш більш задумливий вигляд!» — сказала Рафаелла. І справді, він мав задум, і той йому вдався. Набагато краще тримати цей шмат дерева в роті та пачку «Мальборо» в кишені, аніж сперечатися з дружиною.

Він затягнувся, потім клацнув на телевізійне меню. На екрані дівчата спустилися сходами, співаючи дурнувату пісеньку й вип'ячуючи пружні груди.

— Клавдію, ти готовий?

Блискавично перемкнув канал.

— Звісно, люба.

Рафаелла подивилася на нього. Клавдію й далі сидів на дивані, але вже не з таким упевненим виглядом.

— Зміни краватку, зав'яжи ось оцю, бордову.

Рафаелла вийшла з кімнати, не даючи йому змоги заперечити.

Клавдію розв'язав вузол своєї улюбленої краватки, натиснув кнопку на пульті. Він сподівався, що повернуться гарні дівчата. Однак довелося задовольнитися якоюсь бідолахою-домогосподаркою, що, танцюючи абсолютно не в такт, демонструвала білий пухкий живіт. Якийсь бляклий тип за столиком неподалік дивився на неї, він був одягнений у жахливий псевдокитайський голубий халат. Клавдію вдягнув бордову краватку й зосередився на зав'язуванні нового вузла.

— Бабі, можна дізнатися, куди ти поклала тонкий олівець?

— Він там, у шухлядці з косметикою.

— Де?

Тиша, яка запала відтак, свідчила, що Даніела знайшла те, що шукала. У маленькій ванній, яка розділяла кімнати сестер, Даніела щедро квецяла очі тушшю. Буквально прилипла до дзеркала з надією, що це покращить результат. Марно.

Бабі з'явилася поряд із нею.

— Ну і як тобі?

На ній була сукня у квіточки, рожева й легка. Вона ніжно охоплювала талію, а відтак вільно спадала на пишні стегна.

— То як?

— Добре.

— Але не чудово?

— Дуже добре.

— Гарзд, але чому ти не кажеш: «чудово»?

Даніела силкувалася накреслити лінію, яка мала видовжити її очі.

— Ну, мені не подобається колір.

— Так, а крім кольору...

— Мені не надто подобаються такі грубі бретельки.

— Так, а крім бретельок?

— Ну, ти ж знаєш, мені не подобаються квіточки.

— Так, але ти не звертай на них уваги.

— Тоді вигляд у тебе чудовий.

Бабі, аж ніяк не задоволена судженням сестри, не знала й сама, що, власне, вона воліла б почути. Взяла флакончик «Каронн», який вони з батьками купили у «д'юті-фрі», повертаючись з Мальдівів. Виходячи, штовхнула Даніелу.

— Гей, уважніше!

— Сама будь уважнішою! Я тобі краще підіб'ю око, щоб воно стало синім, аніж ти його намалюєш. Ну поглянь, як ти фарбуєшся!

— Це я для Андреа.